

MERVE  
ÖZCAN



GÜN  
GECENİN  
ARDINDA

ROMAN

pörtakal





1.

Akrebın bir adım ilerleyişiyle yelkovanın on iki adım gezinişi eşittir ve bazısının cümlelerce konuşup durması da bazısının bir kelimesine denktir. Bir akrep kadar atik ve cesur değildim, tüm çemberi koşup durmaya nefesim yetmezdi, ancak belki akrep kadar sabırlı olmayı öğrenebilirdim. Belki sarf edecek pek çok cümleye sahip değildim, ancak belki de vaktini bekleyen bir kelimeyi ben dillendirecekti; tabii bunların tamamı varsayım, hatta büsbütün hayal.

Taze demlenmiş incecik kahve çekirdeklerinden yayılan koku tüm dükkâna sııcak sarmalarken kendime bir fincan kahve doldurdum ve pencerenin önündeki sandalyelerden birine oturup bulvarın ihtişamlı kış gününü seyre durdum. Gecedden başlayan kar yağışıyla mevsime bir övgü mahiyetindeki bu bembeyaz sabahı günün ilk kahvesiyle karşılamak benim için sıradan ancak muazzam bir nimetti. Birkaç adım ötede dumanının incecik bir ip gibi salına salına içeri yayıldığı adaçayı tütsüsünün kavruk aromasını ve avuç içlerimi tatlı tatlı kavuran kahve fincanından yükselen taptaze rayihayı içime çekerken Karanfilyolu Bulvarı'nı ilk kez görüyormuş gibi bir temaşa halindeydim. Halbuki günüm hep burada başlardı.

"O nedir?" dedim kendi kendime, pencerenin sokağa bakan yüzüne bir gamze gibi iliştirilmiş kırmızı noktaya bakınarak. *O mu gelmişti?* Pencerenin müsaade ettiği ölçüden bulvarın bir ilerisini bir gerisini gözleyerek onu bulmaya çalıştım. Göremeyince, üzerime bir şey almadan kendimi dışarı atıverdim. Küçücük gonca gülü nahif sapından tutup pencere kenarında sıkıştırıldığı yerden çıkardım, etrafıma biraz daha bakındım. Hangi ara bırakılmıştı bilmiyordum, dükkâna

geldiğim vakit burada değildi. Ben Kakule’de gezinirken öylece camın önünden geçip gitmiş miydi?

Ne hoş ancak ne tehlikeli bir selamdı bu... Bırakılan gül tomurcuklarına alışmıştım elbet, ama bu yakışıksız meylime mâni olmak halihazırda yeterince zorken bu kızıl selamlamayla kalbimi olmadık bir sürate itmesi ne büyük imtihandı. *Allah’ım, şerre çıkacak her histen sana sığınyor ve bu utanç halinden sebep özür diliyorum...*

Gülün goncasını avucuma hapsedip sakladım. Üstümde yalnızca bir kazak ve elimde küçücük kızıl selamla karların arasında dikildiğimi fark edince çabucak toparlanıp içeri döndüm. *Bugün dükkâna uğrar mıydı acaba, onu uzaktan dahi olsa görmeyeli epey vakit geçmişti.*

Günün tatlı bir heyecan ve hafif bir huzursuzluk emaresiyle başlamasına sebep olan gülü, bardakların bulunduğu raftaki küçük teneke kutuda sakladım. Eve giderken onu da yanıma alıp diğerleriyle birlikte muhafaza edecektim. Dört nala atan kalbimi biraz olsun dizginlemeyi becerebildikten sonra pencerenin önündeki seyrime döndüm.

Gökten inen ve yolun iki yanına serpilmiş ağaçlardan düşen kar taneleri, beraberinde tüm Gecegüzü’ne tatlı bir ahestelik indirmişti. İnsanların küme küme ayrılmış karların arasında düşmemek için attıkları yavaş ve temkinli adımlarla Gecegüzü, yeni uyanmış bir mahmurun adımlarını anımsatıyordu.

Gözlerini bulvardaki birkaç Gecegüzü askerinin üzerine bir gardiyan gibi dikmiş olan Rosavni askerlerin kaba postallarıyla karla kaplı zemini döve döve ortalıkta dolaşmasını seyretmek zorunda kalmak gözlerime bir zulümdü. Mendeburlar, tıpkı bulvara konmuş sivri sinek kümelerini andırıyorlardı.

Uzaktan bulvarın iki tarafına gerilmiş ışıkları, emaneten asılmış olan Gecegüzü bayrağının hemen üzerine konuşlandırılmış Rosav’ın dev bayraklarını, panayır boyu süren hazırlıkları, ağaçlardan sarkıtılan şaşaalı süslemeleri görünce takvime baktım. Yarın Rosav Barış Günü’ydü, süslemeleri gördüğüm ana kadar aklımdan çıkmıştı.

Sokaklar boyunca ışıklar, süslemeler ve panayırlar kurulacak, herkes yarın tam beşte evlerinden ve dükkânlarından çıkacak, Rosav orkest-

raları manifestoyu andıran şarkılarla tüm Gecegüzü'ne konserler verecekti. Pek tabii epeyce Rosavni çöreği dağıtılacak ve afiyetle yenecekti. Ardından sokaklara kurulan perdelerden önce Kermen aristokratlarının, yetkililerin ve nihayetinde Rosav'ın başımıza diktiği Gecegüzü Başkanının konuşması izlenecek, hep bir ağızdan yemin edilecekti. Sözde Rosav Barışının kutsanışı ve halkına sırt çevirmiş olan Gecegüzü insanlarından bu ihanetin güzellemesini dinleyecektik. Kutlamalar panayırılar boyu devam edecek, Rosav destekli gösteriler Gecegüzü'nün dört bir yanında sergilenecek ve saat tam on olduğunda Rosav Barış Günü sonlanacaktı.

Rosav Barış Günü, her ayın ilk gününde tüm Gecegüzü'nde görkemli ve şaşaalı gövde gösterileriyle kutlanırdı. Rosav'a olan bağlılığımız, sözüm ona minnettarlığımız ve yeminimiz o günde yinelenir, barışımız mühürlenirdi. Esasen kutlamamıza müsaade edilen tek bayram da buydu, çünkü Rosav bizim için böyle uygun görmüştü. Bize değil, Rosav'a ait olan geçer akçeydi ve tabii bize ait olan her şeyse yok olmaya ve cezalandırılmaya mahkûmdu.

Henüz ışıkları yakmamıştım ama dükkânı birazdan açmam gerekiyordu, müşteriler yarım saate kapıda belirmeye başladılar. Tanıdık iki Gecegüzü askeri dönüşümlü olarak müsaade isteyip arka odada gizlice namazlarını eda ederken ben de masaları silip koltukların minderlerini kabartmış, yamuk birkaç sandalyeyi düzeltip dükkânın köşesindeki şömineyi ve ısınmak için hemen önündeki koltuklara oturacak müşteriler için de ortadaki kuzineyi yakmıştım. Son olarak da demlenen çay ve kahveleri, fırındaki tepsileri kontrol ettim.

Asker odadan çıkıp beni minnetle selamladıktan sonra yeni pişmiş birkaç kurabiye ve bir bardak kahve ikramımı geri çevirmemiş, mahcup bir teşekkürle çıkıp gitmişti. Dükkânımdaki hızlı kolaçanın sonunda ikinci fincan kahveni alıp bulvara bakan pencerenin önüne keyifli bir aceleyle döndüm.

Benim güzel dükkânım Kakule... Öğle, akşam, bazen gece, günün en yoğun vaktinde insanlara çay yahut kahve yetiştirmeye çalışırken, fırına verdiğim ürünler sımsıcak kokularıyla dükkânı kapladığında, tanıdık insanların sıcak bir selamla teşekküründe, müşterilerin bile bu

dükkânı ne denli sevdiğini hissettiğim her anda güzeldi. Bu dükkânda geçirdiğim her vakit ölçülemez bir kıymeteydi. İçeride, Karanfilyolu Bulvarı'na bakan pencerelerin ardında durup dışarıyı seyretmek, işgal edilmiş topraklarımızda bir hürriyet noktasıydı sanki. Üstelik yalnızca benim için de değil, o küçücük arka odamızda namaz kılan Gecegüzü'nün bu bulvardaki tanıdık askerleri için de öyleydi.

Dükkânımın ahşap zemininin neresine basıldığında gıcırdağını bilirdim. Hangi kitap kütüphanenin hangi rafında duruyor, bilirdim. Fırının kapağını açtığımda koku hangi rotadan dükkânı kuşatıyor, müşteriler hangi ürünü en hızlı şekilde tüketiyor ve dükkânın hangi köşesinde bulunmayı seviyor, hangi çayı ya da kahveyi tercih ediyor, çok iyi bilirdim.

Hangi asker hangi nöbet gününde hangi namazı yetiştirmek için dükkânımın arka odasına gizlenecek, bunu bile bilirdim. Tabii buna karşın onlar da bizi ve dükkânımızı Rosavni askerlerinin gazabından ve dikkatinden korur kollar ve hatta vakit girdiği sıralarda benim de yakalanmadan namaz kılabilmem için dükkânın önünde çaktırmadan nöbet tutarlardı.

Dükkânımı seviyordum, bulvarımı seviyordum, halkımı, askerlerimi ve Gecegüzü'nü, haddizatında güzel topraklarımı her şeye karşın epeyce seviyordum.

Başkanın duvara özenle asılmış fotoğrafına ve hemen üzerinde bir Barış nişanesi olarak asmanın zaruri olduğu Rosav bayrağına baktım. Evlerimize, dükkânlarımıza asmamızın mecburi olduğu bu bayrak her baktığımda sanki ruhuma bir karabasan çöküyor da çaresizliğe mahkûm kalıyordum.

Bazı insanlar onun yanına Gecegüzü bayrağımızı da asardı, resmiyette bu tamamen yasal olsa dahi Rosavni askerleri bundan hiç hoşnut olmaz ve resmiyette var olmayan kara listelerine alıverirdi. Şayet uzun soluklu bir öğ düşünüyorsam o halde kendi topraklarıma olan bağlılığuma rağmen Rosavni askerlerinin dikkatini üzerime toplama-malıydım. Ben de öyle yaptım.

Başkan genç bir adamdı ancak kır saçları ve yılların ince ince çizgilerle suretine yansıtığı bu bilge hal, onun güvenilir olduğuna dair

yanıltıcı bir yargı oluştuyordu. Simasındaki munis yanılsama inkâr edilemezdi fakat iblis de insanı kandıran sevecenliğiyle meşhurdu. Elbette onu ve babası olan melunu iki halkın arasına kurulacak barış köprüsü diye topraklarımızın başına koyduklarını hepimiz pek tabii ki biliyorduk. Ancak çoğu vakit bilmek, diline dahi ulaştıramadan yalnızca ve yalnızca bilmek pek çetin bir mahsuriyetti.

Fırından yayılan güzel kokular artık tepsileri çıkarma vaktinin geldiğine bir müjdeydi, pişirdiklerimden ilk lokmayı alan olmak beni çocuksu bir heyecanla gark ediyordu. Elimdeki tepsiyi mermer tezgâha bıraktım. Kahvesini ve çayını alıp gidecekler için karton, bir süre oturup günün ilk vaktinin tadını çıkaracak keyif ehilleri için cam ve seramik bardakları hazırladım. Sandviç ve kahvaltılık atıştırma malıkları tezgâha dizdikten sonra bir müddet dinlendim, incir marmelatının lezzetlice parıldadığı kurabiyelerden birini alıp Başkan'ın fotoğrafına baktım. Yapay bir hürmet selamıyla kurabiyemi hafifçe kaldırdım, hâlâ sımsıcak olan lezzetli kurabiyeden ilk ısırığımı alırken gözlerimi fotoğraftan bir an bile ayırmadım.

Barış Günü'nde yaptığımız gibi fotoğrafının önünde saygıyla başımı eğdim. "Sevgili Başkan'ım, söz veriyorum ki sizi öldürmek ve topraklarımızı istilanızdan temizlemek için elimden geleni yapacağım."

*Ben silah kullanmayı bilmem, ancak bunun yerine size güzel bir kurabiye yapabilirim. Sizin için leziz bir son düşünüyorum.*

Saçlarımı gevşek bir at kuyruğuyla toplarken dükkânın kapısı hafif bir gürültüyle aralandı. Pencerenin ardından izlediğim soğuk aceleyle içeri sızdı fakat içerideki sıcağa dayanamadan yok olup gitti.

"Merhaba Leyla."

İçeri giren Ayşegül'e bakıp bir tebessümle yetindim. Hızlı hızlı yürümüştü belli ki, yanakları iki kızıl elma gibi capcanlı parlıyordu. Paltosunu ve beresini askıya asıp hızla ellerini yıkadı. Boynuna sardığı atkısını gevşetip ellerini bir yelpaze gibi yüzüne doğru çırptı. Koşmuş olmalıydı, epey terlemişti.

Arka odaya gidip üzerini değiştirmiş, çabucak yanıma dönmüştü. "Müthiş kokuyor," dedi fırınlara şöyle bir göz atarken.



“Kendine bir kahve al, yeni demledim.”

Fincanını çabucak doldururken yapılacak işleri göz ucuyla hesaplamaya koyulmuştu. “Leyla, sen bana bir hediye değil de nesin? Her sabah bu kokuyla karşılaşmak muhteşem!”

Gülümsedim. Benim için de öyleydi. Güzel bir kurabiye kokusuyla başlamadığım bir gün benim için pek de sevimli geçmezdi fakat bunun sadece beni mutlu etmediğini bilmek bazen kokudan da güzeldi. Pişirdiğim lezzetleri tatmak için Gecegüzü’nün dört bir yanından gelen insanları gördükçe her gün işime daha bir şevkle sarılmamak ne mümkün... Diğer mıntıklardan yalnızca dükkânımıza uğramak için gelen müşteriler bir yana, kaldırıma yayılan güzel kokular bile sabahları insanları kendine çeken bir afyon olur çıkardı. İnsanların dükkânın önünden nasıl hevesle geçtiğine her gün şahit oluyordum. Kakule, Ayşegül ve benim Karanfilyolu Bulvarı’ndaki tatlı, güzel dükkânımızdı. İftiharla vurgulamak isterim ki Karanfilyolu’nun en iyi çayı ve kahvesi burada demlenir, en güzel kekleri, kurabiyeleri, tatlıları burada pişerdi.

Dükkânı açtıktan sonra günün ilk çay ve kahvelerini demler, pişen her şeyi ve siparişleri hazırlardım. Ayşegül’s’e tüm gün nefes almadan koşturup durur, dükkânı çekip çevirmekle meşgul olurdu.

Daha açılış saatine beş on dakika vardı fakat Ayşegül yine de yaklaşan birkaç askere kapıyı çabucak açmıştı, açmak zorundaydı çünkü gelenler bizim değil Rosav’ın askeriydi. Askerler onlara gösterilen hürmetten memnun bir mağruriyetle ıslak postallarını paspasta temizlemeye lüzum görmeden içeri daldı. Boş dükkânı şöyle bir kolaçan ettikten sonra biri benimle göz göze geldi. Zarureten başımı eğip saygıyla tebessüm ettim. “Hoş geldiniz efendim.”

Cevap vermeye tenezzül etmeden başımı çevirdi. Her zamanki gibi sorgusuz sualsiz dükkânımda gezinmeye durdular. Sözde teftiş, zahirde alenen baskın mesabesindeki bu ziyaretlerine ses çıkarmak hayra ulaşmazdı. Güya her iki halkın askerlerinin de bizim topraklarımızı teftiş etmeye ruhsatı vardı ancak Gecegüzü askerleri bunu kendi halkına pek yapmazdı, Rosavniler ve Rosav’a biat edenlerse sanki

bu topraklar kendilerine aitmiş gibi her kapıdan girer teftiş eder, kimseye de hesap vermezdi.

Tuvalet kapısını açtıklarımı duyduğum an içimde dehşet bir korku filizlendi. Sabah namazımı kıldıktan sonra arka odadaki başörtüsünü saklamış mıydım? Her zaman kaldırırdım fakat bu sabah kafam biraz dağınıktı, örtüyü orada unutma gafletine düşmüş olabilir miydim? Askerler benden sonra bile etrafı toplamaya dikkat ederdi ancak ya unuttuysam ve onlar da fark etmediyse?

Yanaklarım telaştan alev alev tutuşmaya başlamıştı, onlar teftiş etmeden odaya koşmamak için kendimi zor tutuyordum. Ancak bunu yaparsam, bir aksilik olmasa dahi askerler bu müdahaleyi meşuk bir telaşe addedip gözlerini üzerime dikerdi.

Allah'ım, kafamı duvarlara vurmak ne cazipti! Sahiden de namazı kıldıktan sonra onu öylece bırakıp çıkmış olabilir miydim? Çıkarttığımı hatırlıyorum fakat kaldırdığımı hatırlamıyordum.

Postal sesleri yer değiştirdikçe korku içimde damar damar yol alıyordu. Arkalarından bakmak için başımı öne uzattım fakat pek tabii buradan bir şey görünmüyordu. Onları işkillendirecek bir hale giremezdim, ilgisiz görünme mecburiyetindeydim ama bu evhamlı nasıl? Şayet o başörtüsü ortada bir yerde kaldıysa ve Rosav askerleri bunu görürse Kermen mutfağına girmem ancak bir hayal olurdu fakat mutfak sınavına girememek ödeyeceğim en hafif bedel olabilirdi. Kimlik numaram kara listelerine bir kez alınırsa...

Ayşegül'ün boğazını temizlediğini duyduğumda bu durum başta dikkatimi çekmedi, askerlerin hiçbir şey olmadan dönüp dükkândan çıkacakları anı gözlemeye devam ettim. Ayşegül bu kez ayağını hafifçe yere vurduğunda göz ucuyla ona baktım, endişemi hissettiği besbeliydi. Elini kaldırıp sessizce sakın olmamı işaret etti. Sanırım beni telaşlandıramı anlamıştı. Onun bu serinkanlılığına güvenerek kendimi biraz olsun rahatlatılabildim. Temiz bardakları tezgâha dizerek oyalanmaya çalıştım, o da masaları düzeltiyormuş gibi etrafta geziniyordu.

Her kapıyı tek tek açıp kolaçanını tamamlayan askerler nihayet tezgâha döndüklerinde yüzlerine bakıp bir aksilik olup olmadığını

anlamaya çalıştım. Biri bana uzun uzun baktı, sonra parmağını kaldırıp bir yeri işaret etti. Kalbim ağzımda, işaret ettiği istikamete baktım. Kurabiyeleri dizdiğim servis tabağını gösteriyordu. “Bir tane almamın bir mahsuru yok, değil mi?”

Olması gerekenden daha hevesli ve coşkulu çıkan sesimle vaziyetimin üzerini örtmeye çalışarak, “Tabii tabii!” dedim. “Lütfen alın!” Sanki onlara itiraz etmem mümkündü.

“Başka bir şey ister misiniz teğmen?” dedi Ayşegül, hemen masaların ardından.

Askerlerin ikisi dükkândan çoktan çıkmıştı. Kurabiyelerimden birkaç tane alan askerse kısaca, “Hayır,” dedi ve diğerlerinin peşi sıra dükkânı terk etti.

Sıkmaktan sebep ağrıyan dişlerimin arasından nihayet rahat bir nefes salıverdim.

“Başörtüsünü askıda unutmuşsun,” dedi Ayşegül. “Bizimkilerden giren olduysa onlar da fark etmemiş sanırım. Üzerimi değiştirmek için girdiğimde görüp kaldırdım.”

Üzerime binen bitkinlikle başımı yavaşça salladım. “Teşekkür ederim.”

“Daha dikkatli olman gerek. O odaya biraz daha geç girseydim şu an Rosav’la yüz yüze gelebilirdik.”

“Haklısın, özür dilerim.” Yalnızca kendimden değil, ondan da sorumluydum. Burada ikimiz vardık ve aksi bir hal olsa başı yanacak tek kişi ben olmazdım. “Kermen mutfağının sınavına neredeyse bir ay kaldı. Bazen o kadar heyecanlanıyorum ki, her şey aklımdan uçup gidiyor.”

Elini dostane bir teskinle omuzuma koydu. “Tamam, gerginliği at üzerinden artık. Geçti. Sınavı da dert etme, Gecegüzü’nde senden daha iyi şeyler pişiren çok fazla insan olduğunu sanmıyorum.”

Teşekkür mahiyetinde hafif bir tebessümle başımı sallayıp bardakların başına döndüm, kısa bir süre sonra da müşteriler yavaş yavaş içeri girmeye başlamıştı.

Kermen, Gecegüzü’nün merkezinde ayrı bir kentti sanki. Bu toprakların en büyük, en ihtişamlı bölgesiydi. Adı üzerinde, etrafı çepeçevre

örölmüş büsbütün bir kaleydi. Rosav'ın bizim topraklarımızda bize ait olduğunu iddia ettiği ancak tümöyle kendisine ait koca bir kale, hatta bir kumanda merkeziydi.

Başta Başkan olmak üzere tüm üst düzey bürokratların, yöneticilerin, bilim ve safına mahsus ilim insanların, hasılı tüm grupların en üst mertebesindekilerin bulunduğu koca bir kentti demek de mübalağa olmazdı. Tüm bu grupların mensuplarının kahir ekseriyeti Rosavnilerden oluşuyordu, buna halkının kıymetli gücünü bizimle paylaştığı barışçıl bir göç diyorlardı, ancak Başkan'ın kendisi gibi hepsi bizim başımıza çoban gibi dikilmiş, bizi yönlendirmeden ve yönetmeden mesul seçkin Rosavni işgalcileriyci. Tabii kalanları da kendi halkına sırt dönüp kendini makam, güç, para, güvenlik ve itibar için Rosav'a adayıp yozlaşmış Gecegüzü insanlarıydı. Gecegüzü'nü, Gecegüzü insanının yönettiğini söylerlerdi ancak gayriresmî olarak Rosav tarafından yönetilirdik ve Rosav'ın bu topraklardaki kalbi Kermen'di. Çünkü tüm yasa, hüküm, yasak, infaz ve propagandanın beyni burasıydı.

Kermen mutfağına girmekse Rosav sarayında kabul görmek demektir. Yalnızca perdelerden görebildiğimiz o yüce insanlara bizzat yemek yapmak ve halk arasında pek azının yaşayacağı bir hayata sahip olmak ve tabii tıpkı oradaki diğer yozlaşmış Gecegüzü halkı gibi Rosav'ın boyunduruğunu ve onun buyruklarına bir maşa olmak demektir. Halka dağıtılan tüm ikramlar ve Rosav Barış Günü çörekleri de yine Kermen mutfağından çıkardı. Diğer tüm alanlarda olduğu gibi mutfağın en iyileri de Kermen'de toplanırdı.

Rosav halkımızın en iyilerini öylece Gecegüzü topraklarında bırakmazdı, ya onları kendi boyunduruğı altına çekip Kermen'e alırdı ve sadık bir maşa yapardı ya da halkımızın arasından onun safında olmayan sivri bir Gecegüzü sakini çıkmasını diye zahmetsiz bir suikastle önüne çıkkanı bertaraf ederdi.

Dükkânın kapısı açıldığında dalıp giden bakışlarımı derin bir nefes eşliğinde topladım. Dükkâna ilk girenler öğrencilerdi. Daha sonra aralarına işe gidenler katılıyordu fakat onlar birkaç saat içinde ortalıktan çekiliyor, dükkân yine talebelere kalıyordu. Sabah buraya

uğrayanların neredeyse tamamı tanıdık yüzlerden oluşurdu. Öğleden sonra, kendi halinde çalışmak yahut bir şeyler okuyup vakit geçirmek için gelenler yoğunlukta oluyordu. Akşamsa ya yorgunluğuna bir durak arayanlara ya da hoş bir sohbet için birkaç ahbabıyla kapımızı çalanlara hizmet ediyorduk. Hizmet etmekten nefret ettiğim tek güruh Rosavni askerleriydi. Tepeden bakışlarının altında onlara servis yapmak menfur bir yükü ve ne yazık ki onlar da dükkânımıza en az diğer müşteriler kadar rağbet ediyordu.

Fırından bir tepsi keki, ardından kurabiyeleri ve turtayı dikkatle çıkarıp tezgâha bıraktım. Tarçın, ceviz, muskat ve hafif karanfilli tatlı baharat kokusu sıcak bir buharla etrafa yayıldı. Ayşegül turtaya hafifçe eğilip leziz kokuları içine çekti. “Balkabaklı değil mi? Muazzam kokuyor!” Üzerine çekidüzen verdikten sonra tezgâha geçip sipariş bekleyen müşteriler için benimle birlikte hazırlanmaya girişti. Karton bardaklara yöneldiğinde, “Üç filtre kahve,” diye seslenip servis tabaklarını düzenlemeye döndüm.

Yoğun bir hafta içi sabahı olmuştu fakat hiçbir aksilik olmadan öğleye çıkabilmiştik. Henüz erken olmasına karşın keklerin, kurabiyelerin, poğaçaların ve turtaların neredeyse tamamı tükenmişti.

Gelen birkaç Rosvni askerinin istediklerini hiçbir itiraz olmaksızın servis edip bana bir söz sarf etmelerine kalmadan süratle yanlarından ayrılmıştım. Kendini küçük bir ilah zanneden bu melunların göz hapsinde kalmanın telaşını Gecegüzü’ndeki herkes bilirdi.

Kahve soslarını, bardakları ve tabakları düzenlemeye daldığım esnada Ayşegül işi olduğunu söyleyerek çıkmıştı. O gittikten birkaç saat sonra içeride günün yoğunluğunu atlattığımız vakte ulaşmıştık, akşam kalabalığını tek başıma idare edebilirdim. Hem zaten bu karlı hafta içinde yoğunluk olmazdı. İçeride tanıdık birkaç Gecegüzü askerini gördüğüm vakit dükkânın arka odasına geçip namazımı hızla kıldım, sonra serviste bize yardımcı olan Nisan’a da erken çıkabileceğini söyledim.

Benim ardından bir Gecegüzü askeri müsaade isteyerek arka odamıza meylettğinde içeride bunu gözleyen bir Rosavni var mı diye bakındım, Gecegüzü askerlerinin bir açığını yakalayıp tatsızlık çıkarmak

için gözleri dört dönerdi onların ve haklı ya da haksız, kabak hep Gecegüzü'nden olanların başına patlardı.

İçerisi gitgide tenhalaşmış, onların yerine dükkâna girenlerin sayısı da gitgide azalmıştı. Yalnızca kuzineyle şöminenin çevresindeki ve duvar kenarındaki birkaç masa doluydu. Akşam, bu mevsimde şehre büyük bir aceleyle iniyordu, insanlar da aynı aceleyle evlerine çekiliyordu.

Bir bardak süt ve bir dilim turta isteyen küçük kıza servis yaptıktan sonra bu güzel kış akşamının keyfini çıkarmak için buhurdanıma birkaç damla portakal yağı damlattım, hoş kokusu eşliğinde yarın için hazır olması gerekenlerin hazırlığına giriştim. İşim bittiğinde kendime de bitki çayı demleyip ufak bir dilim turta kestim ve kapının önüne çıkıp kaldırım boyunca sıra sıra dizilmiş sokak lambalarının karlara düşen sapsarı ışıklarını izledim.

Karanfilyolu Bulvarı süslemelerle ıslıl ıslıldı, Rosav Barış Günü için bir gelin gibi hazırlanmıştı. Bugüne dair sevdiğim ya da daha doğru tabirle bugünü katlanılabilir kılan tek şey sokağın böyle güzel süslenmesiydi. Birkaç kez anne ve babamdan gizlice yediğim o çörekleri de sevmiştim, yıllardır tatmak için aldığım birkaç lokma harici ağzıma sürmemiş olsam da lezzeti hatırımdaydı, zehrinin kuvveti de öyle.

Ağaçlar, kar tabakasının ağırlığıyla dallarını eğip üzerlerindeki yükü kaldırıma düşürürken insanlar da soğuktan korunmak için omuzlarını kaldırmış, yüzlerini atkılarına saklamış sessizce yürüyordu. Birkaç yüz metre ilerideki tren istasyonu bile diğer zamanlara kıyasla pek kalabalık görünmüyordu.

Saçlarımı açıp üşüyen kulaklarımı saçlarıma sakladım, kaldırımdan geçip giden birkaç Gecegüzü askerinin selamını aldım. Karanfilyolu'nun güzelliğini izlerken turtanın lezzetine ve çayın sınımsıcak aromasına öyle dalmıştım ki, dükkâna dönmeyi ancak içerdiren gelen boğuk bir, "Kızım bakar mısın?" seslenişini duyduğumda hatırlayabildim.

Karlara gömülmüş Arnavut kaldırımlı yolu, sıra sıra avizeler gibi dizilmiş siyah sokak lambaları ve dallarını bir şemsiye gibi göğe açmış ağaçlarıyla güzel bulvarımı temaşaya durmayı öyle seviyordum ki, kenarda oturup saatlerce gelen geçeni seyre dalabiliyordum.

“Buyurun Fikri Amca?” dedim, ara sıra eşi Süreyya Teyze’yle gezindikten sonra buraya istirahate gelen altmışlarının sonundaki adama gülümseyerek.

“Bize iki çay daha getirebilir misin? Biri açık olacak.” Süreyya Teyze açık, Fikri Amca epeyce demli içerde.

“Tabii,” diyerek tezgâha döndüm ve tam o sırada dükkânın kapısı aralandı. Gözlerim içeri giren adamın suretine birkaç saniye kadar tutundu ve serin kış, henüz kapanmamış kapı aralığından sıcacık dükkânıma girip istenmeyen bir misafir gibi aceleyle içeri daldı.

Başımı çevirip önüme dönmeye çalışsam da bakışlarım içeri giren silüete özlemle tutunmuştu. Giren asker ardından kapıyı kapattı, postallarını paspasta dikkatle temizledi ve dükkânın zeminini döver gibi kibirle değil, güçlü fakat nazik bir adım attı.

O gelmişti. Kermen ahalisinin cesur Karabasan’ı. Yüzüne bakmasam bile postallarını temizleme nezaketini gösteren ve dükkânımı toprak ağası gibi dolaşmak yerine saygıyla ziyaret eden tek askeri tanırdım. Sahip olduğu unvana aksi nezaketi, ne kadar mâni olmaya çalışsam da soluklarıma biraz heyecan katıp beni onu gözlemeye mecbur bırakmıştı, yine.

Bir Gecegüzü askeri değildi, o bir Rosav askeriydi.

Paltosunun kalın yakalarını düzeltirken ona baktığımı fark etmişti. Başımı hafifçe eğip kibarca selam verdi ve dolu olmadığı müddetçe oturmayı tercih ettiği duvar dibindeki masaya meyletti. Selamını alırken yanaklarımın iki kızıl tarçınlu elma şekerini anımsattığına emindim.

İnsanlar onu gördüğünde yolundan alalecele çekilmişti, kimsenin onun karşısında kalmaya hevesli olmadığını görebiliyordum. Hatta birkaç masa uzağında oturanlar dahi yerlerinde endişeyle kıpırdanıyor fakat başka masaya geçecek cesareti bulamıyordu. Uzağında kalanlarsa onu kaçamak bakışlarla izlemekten geri durmuyor, gözlerini ondan alamıyordu.

Ceketini dikkatle çıkardı, muntazam şekilde ikiye katlayıp sandalyeye astı. Oturduğunda masada olmayan tozu silahını temizler gibi ezbere

bir tavırla sildi, önündeki birkaç parça şeyi düzeltip birbirine hizaladı. Hareketlerindeki askerî disiplin karakterine öyle sirayet etmişti ki, onu lalettayın davranışlar içinde tahayyül edemiyordum.

Tezgâhtan ayrılıp yanına gittiğimde cebinden çıkardığı küçük kitabı inceliyordu. Sureti az önce yapılmış bir esprinin etkisindeymiş gibi dingin bir tebessümle gevşemişti. Nadiren gösterdiği bu sıcak tebessümü izlemekten imtina ederdim, çünkü tebessümünün ve nezaketinin yanıltıcı bir yanı vardı. Sanki Rosav'ın en gaddar uşağı değilmiş de o tebessüm kadar güzel ve güvenilir bir adammış gibi hissettirir, afalattırdı. Halihazırda ona karşı içimdeki şiddetli temayülle mücadele halindeyken bir de buz gibi suretinde açmış sıcak tebessüme kapılma gafletine düşemezdim.

Saçları erimiş kar tanelerinin nemiyile ıslanmış, kırık kumral rengi daha koyu bir tona bürünmüştü. Ancak şakaklarında hâlâ daha açık bir renge çalıyor, kısa kirpikleri şakaklarındaki saçlarla neredeyse aynı renkti. Buğday yanığı tenindeki tek pürüz, ufak tefek birkaç yara izi ve çene hattında belirginleşen kısacık sakalıydı. Onu sinekkaydı haliyle görmeye alışkındım, bu salaşlığına pek rastlamamıştım. Şayet er olsaydı bu haliyle sıkı bir azar yerd.

Gönülümün onunla olan alakası, kim olduğu düşünüldüğünde beş para etmemeliydi. Nezaketi de öyle. Ünü nezdinde pek de parlak değildi, halk arasında ona Karabasan diye hitap edildiğini pek çok kez işitmiştim. Rosav nezdinde meşuk insanlarla karşılaştığında diğer askerler gibi kimlik numaralarını istemez, türlü sebepler üretip şüpheli insanları tutuklayabilmek için omuzlarına onlara ait olmayan suçları yüklemekle uğraşmazdı. Ne uyarı ne Rosav mahkemeleri ne yalancı Rosavnî şahitler ne de Uyum Birimleri'ne sürgün... Rosav'a biraz bile muhalif biriyle karşılaştıysa o insanın vay haline, bir daha sokağında adı bile geçemezdi. Aniden ortadan kaybolur, bir daha da onu gören olmazdı.

Tüm Gecegüzü'nün karabasanydı, topraklarımıza sadık olan tüm halkın. Onların enselerine binmek ve isimlerini bu topraktan ebediyen silmekle meşhurdu. Bu adamın hedefinde durmayı katiyen istemezdim.



Ve ne acıdır ki Yüzbaşı Aybars bir Gecegüzü insanıydı, bu topraklarda doğmuştu, kanı halkımıza aitti ancak savunmayı tercih ettikleri değil. Onun safı Rosav'ın safıydı ve bu da onu yalnızca bir Karabasan değil, kendi topraklarına ihaneti maharet bilen zalim bir hain de yapıyordu. Ancak onu hiç tanımayıp pirüpak simasını gören biri, onun yüzlerce insanın adını bu topraklardan nasıl gözünü dahi kırpmadan sildiğini tahmin edemezdi. Yanından geçtiği insanlar bile ondan korkuyla uzaklaşır ancak yine de gözlerini ondan alamazdı. Çünkü onunla yüz yüze gelmek ne kadar vahimse onu uzaktan uzağa izlemek o kadar dingin ve güzeldi.

Bu düşünceler için kendime pek çok kez kızıp öfkelenmişim, hele de hizmetinde olduğu Rosav'ın bana nelere mal olduğunu düşündükçe... Ancak mâni olamıyordum, nedendir bilinmez ama uzaktan kendimi ondan hazzetmediğime inandırdığım bu adamla yüz yüze geldiğim an, o temaşaya düşmemek benim için çetin bir imtihana dönüşüyordu. Sanki o felaketler kendi ellerinden çıkmamış gibi masum görünüyordu, ne yanılıcı... Bu yüzden ona olan meylimle savaştan yorulmuş ve nihayetinde bu yasak hissiyatı utanç içerisinde gizlemeyi seçmişim.

“Hoş geldiniz yüzbaşı,” dedim. “Ne alırdınız?” *Türk kahvesi ve çikolatalı herhangi bir şey muhakkak...* Sormama lüzum dahi yoktu ya, neyse.

Başımı hafifçe eğdi, aldatıcı bir güvenle kulaklarıma sirayet eden sesiyle cevap verdi. “Hoş bulduk. Bir Türk kahvesi, varsa bir tane çikolatalı çöreklerinizden, bir sufle ve en taze turtanız hangisiyse bir dilim de ondan rica edeyim.”

Böylesi fütursuz iştaha sahip birinin kendini nasıl böyle muhafaza ettiği bilinmezdi.

“Çikolata tabii... Başkan'ımızın çikolatalı zaafının olduğunu duymuştum, öyle değil mi?”

Şüpheyi kaşını kaldırıp bana bakınca telaşa kapılıp daha fazla üstelemedim.

Başkan'a olan bağlılığım ve hayranlığımı her daim hatırlamalıydı. Sınava girdiğimde Rosav beni enine boyuna araştırarak, çevremden referans arayacak ve vaziyetim dükkânıma uğrayan Rosavnilere ve Rosav askerlerine sorulacaktı. Kermen ahalisinin gözdelerinden olan yüzbaşının Başkan'a ve dolayısıyla Rosav'a yakınlığı bu kadar barizken onun hatırındaki hüviyetim daima temiz ve belirgin olmalıydı. Kahvesini güzelce pişirdim, bu kadar nezakete en azından güzel bir kahve içmeyi hak ediyordu. Büyükçe bir dilim turtayı, iri bir çikolatalı çöreği ve pişirdiğim sufleyi servis tabağına alıp masasına döndüm. Getirdiklerimi masaya kasti olarak dağınık halde yerleştirdim, bundan hiç mi hiç hoşlanmazdı. Etrafının daima düzenli, simetrik olmasına gösterdiği hassasiyetin farkındaydım. Hiçbir ikazda bulunmaksızın dağınık servisimi düzeltmeye girişmesini seyretmek, ondan hınç alma hazzıyla keyiflendiriyordu beni.

Bardağı tabakların hemen yanına çekti, tabakları birbirine hizaladı, peçeteyi de bardağın altına simetrik şekilde yerleştirdi. Elini çekeceği sırada, içine sinmemiş olacak ki, tabağın kenarını hafif bir dokunuşla yeniden düzeltti. Ardından dingin bir tebessümle memnuniyetini göstererek teşekkür etti.

“Rica ederim, afiyet olsun.”

O orada oturmayı sürdürürken pek çok müşteri geldi, gitti, tanıdık birkaç Gecegüzü askeri uğrayıp göz ucuyla onu izledi. Bazı insanlar dükkâna girip onu görünce gerisin geri dükkândan çıkıp gitti bazıları ise onu göreceği bir yere konuşlanıp kaçamak bakışlarla aheste aheste elindeki kitabın sayfalarını çeviren Karabasan'ı izledi.

Dükkânda kimse kalmayana değin olduğu yerde oturdu ve o kitabın sayfalarını kurcaladı durdu. Farkında olmadan onu gözlediğim birkaç vakitte gözlerini kaldırıp bana attığı kaçamak bakışı yakalamıştım. Utançla itiraf etmem gerekirse bir Rosav askerine hür irademle gülümsemiştim, fakat bunu ancak bakışlarını kaçırdığında fark etmiştim. Tebessümüm, bu tavizden dolayı kendime duyduğum öfkeyle dudaklarımdan alelacele silinip gitti. Ona olan yakışsız temayülüme tahammül yeterince zorken, bir de bunu tebessümle perçinleyemezdim. Halbuki ailemin ellerimden parça parça kayıp gitmesinden sonra ona

göstereceğim tebessümü değil, onu boğazlama arzusunu bastırıyor olmalıydım. Ancak konu yüzbaşı olduğunda bu arzumu diri tutmak nasıl da güçlü.

Yüzbaşı dükkânımda geçirdiği vaktin nihayetinde nazik bir veda-yla çıkıp gitti. Vakit kaybetmeden masasını toplamak üzere kalktığı yere yöneldim. Gidişinden duyduğum hüznün ve göğsümde çabucak filizlenen heyecanla masasına ulaştığımda karşılaştığım manzara sabah olduğu gibi şimdi de zapt edemediğim bir tebessümü çehreme musallat etti.

Masanın kenarına iştirilmiş küçük, kırmızı gonca gül oracıkta bana bakıyordu. Biri görmeden uzanıp çabucak aldım, masayı toplayıp süratle tezgâha döndüm.

Bir selam ve bir veda mahiyetindeki bu küçük armağanın sebebin-den bihaberdim, bir kere sorma cesaretini bulduğumdaysa tebessüm etmekten başka cevabı olmamıştı. Karabasan'a ısrarcı olmak için yeterli cesarete sahip değildim tabii. Şayet hovardalığıyla meşhur olsa pek tabii kale almazdım ancak bu küçük tomurcuk zannımca bana mahsus mahrem bir ayrıntıydı, anlam veremesem de kalbimin böyle süratli atmasına sebepti işte. Bu güllerin yolunu gözlemekten hem utanıyor hem öfkeleniyor hem de kendime mâni olamıyordum. Bu dilemmadan bana kalan hicap omuzlarımda nasıl müşkül bir külfetti, bunu yalnızca ben bilirdim.

O hain, gaddar Karabasan'a olan yakışsız meylim bazı vakit kendimden dahi sakladığım bir sırdı. Gelişinin, selamının kalbime kondurduğu heyecan, kendime dahi itiraf edemediğim mahrem bir utançtan ibaretti. Fakat tüm bunlara karşın vardı, buna mâni olmak ne mümkün. Tezgâha dönmeden evvel bakışlarım Başkan'ın fotoğrafına ve hemen üzerindeki koca mavi Rosav bayrağına takıldı kaldı, göğsümde taşıdığım isyandan utanarak gülün tomurcuğunu avucuma hapsedip sakladım. Beni maksadımdan ufacık bir gül bile alıkoyabilecekse, hürriyeti düşlemek ne haddime?

Servis tabağında kalan son kurabiyeyi parmaklarımla arasında çevirdim ve çevirdim, nihayetinde bir ısırık alıp göğsümdeki akideyi anımsadım. Enfes marmelatı, taze incir ve hoş baharatlarla hazırla-

mıştım. Her zamanki gibi Gecegüzü'nün en iyisiydi hatta neredeyse Rosav Çöreğinin sırlı, zehirli marmelatı kadar lezizdi fakat elbette ondan bir yanıla noksandı. Yine de bundan bile iyisini yapacaktım çünkü hayalim, *hayatımı karartmak ihtimal dahilinde olsa bile Gecegüzü'nün en iyi tabağıyla belki unutulmuş, yitirilmiş o mücadelenin ateşini yeniden yakma, hatta belki de şansım yaver giderse gecikmiş bir intikamı almaktı.*